

Понѣкога е фантастиченъ и фанатиченъ въ своитѣ устроения, и то непреднамѣрено. Красноречивъ, патетиченъ и пламененъ е въ съчиненията си и съ вѣра, че е безусловно правдивъ въ това, що мисли и пише. Възторженъ е, когато говори за свободата, за българското битие, за миналото—дори до накръняване на историчната истина.

Патриотъ—въ най-чиста смисълъ на думата. Неговиятъ патриотизъмъ—това е любовта къмъ отечеството, както самъ той я 'рабира:

„Любовь-та къмъ отъчъството прѣвъзходисичкитѣ свѣтовни добрини . . . Любящитъ истинно свое-то отъчъство готовъ е да принесе ради него не само сичко што има за най-драгоцѣнно на свѣта, но и самий си животъ“. И още: „Азъ съмъ всѣкоги българинъ и ще бжда не само до гробъ, но и още подиръ смъртъта“.²

Това чувство го кара да върви съ народа си, да се вслушва въ неговитѣ идеали, тегла и стремежи, като декларира; „Всѣкоги съмъ готовъ, дете кажи народа и азъ тамъ“!³

Съ своя патриотизъмъ, демократизъмъ и панбългаризъмъ Раковски не е грубъ шовинистъ. Ако и многократно да изтъква първенството на народа си предъ другитѣ народи,